

Arrest

nr. 304 962 van 17 april 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 13 september 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 augustus 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. DELHEZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 april 2020 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) samen met een inreisverbod van 8 jaar (bijlage 13sexies). Deze beslissingen werden vernietigd bij arrest van 7 december 2021 met nummer 265 034.

Op 12 januari 2022 dient verzoeker een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische echtgenote. Verweerder neemt op 7 juli 2022 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Het beroep tegen deze beslissing wordt verworpen met het arrest van 16 november 2022 met nummer 280 157.

Op 8 februari 2023 diende verzoeker opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van zijn Belgische echtgenote.

Op 9 augustus 2023 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.02.2023 werd ingediend door

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn echtgenote van de Belgische nationaliteit, de genaamde R.P. (RR [...]) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

Betrokkene werd veroordeeld omwille van volgende feiten:

"Behalve in de gevallen voorzien in artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 6 September 2017, voor de verkoop of het aanbod tot verkoop van, het leveren of voorzien van, het bijhouden, het vervoer, het verwerven van, tegen betaling of gratis, het importeren, exporteren en transporteren van producten zoals gedefinieerd in artikel 2, 12 van hetzelfde Koninklijke Besluit, zonder voorafgaandelijke toestemming van de bevoegde minister of zijn afgevaardigde, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelname aan de hoofd- of nevenactiviteit van een vereniging betreft en dat, voor een deel van de feiten, het strafbare feit is gepleegd tegen een minderjarige ouder dan de leeftijd van 16 jaar voor een onbepaalde hoeveelheid aan cocaïne" (Vonnis 2020/95 Correctionele Rechtbank van Eerste Aanleg Luxemburg, afdeling Neufchâteau dd. 20/02/2020). Betrokkene werd voor deze feiten veroordeeld samen met zijn broer, de genaamde S.I. (RR ([...]), N.M. ([...]/04/1988) en L.M. ([...]). Betrokkene werd, evenals zijn broer, veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden, waarvan 6 maand met uitstel gedurende 3 jaar, plus een verbeurdverklaring met een equivalent van 25.000 euro.*

Er dient daarbij opgemerkt te worden dat de "georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit [...]JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L [...], blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige économie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten". "Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan". Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote Kamer).

Betrokkene kreeg een tijdelijke verblijfstitel dd. 18/07/2013 in België als gezinslid van zijn vader, de genaamde S.A. (RR [...]). Deze tijdelijke verblijfstitel (A-kaart) werd ingetrokken dd. 05/08/2015, met een eerste bevel om het grondgebied te verlaten. Op 17/02/2017 werd een tweede bijlage 13 betekend, met een PV illegaal verblijf. Op 21/06/2019 werd betrokkene aangehouden met aanhoudingsmandaat door de Rechtbank van Eerste aanleg Luxemburg, Marche-en-Famenne wegens bovenvermelde drugsfeiten.

Op 25/06/2019 werd meneer S. een bevel om het grondgebied te verlaten (septies) met vasthouding met oog op verwijdering, plus een inreisverbod van 3 jaar (sexies) betekend. Tijdens zijn opsluiting werd dit bevel om het grondgebied te verlaten plus het inreisverbod van 3 jaar opeenvolgend verlengd wegens de verzoeken tot vervroegde in vrijheidsstelling van betrokkene, resp. dd. 23/07/2019, 23/08/2019. Op 01/04/2020 werd betrokkene voorlopig vervroegd vrijgelaten, waarop hem een nieuw bevel met inreisverbod voor 8 jaar werd betekend dd. 01/04/2020. Hiertegen diende betrokkene dd. 14/04/2020 een niet-opschortend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad/RvV). Middels arrest N° 265 034 van 7 december 2021 besliste de RvV om dit verzoek van betrokkene in te willigen,

waarop het inreisverbod van 8 jaar van 01/04/2020 en het bevel om het grondgebied te verlaten van diezelfde datum werden opgeheven.

Het opheffen van dit inreisverbod betekent echter niet automatisch dat de gepleegde feiten tegen de openbare orde en betrokkene's veroordeling worden weggewist en niet terug ter beoordeling voorliggen in de huidige beslissing inzake de aanvraag tot het verblijfrecht van betrokkene in hoedanigheid van zijn Belgische echtgenote. In dit opzicht stelt de Raad in arrest nr 280 157 van 16 november 2022 dat de Raad met arrest nummer 265 034 van 7 december 2021 het aan betrokkene, op basis van zijn correctionele veroordeling, afgeleverde inreisverbod vernietigde op grond van het feit dat het vonnis van 20 februari 2020 zich niet in het administratief dossier bevond, wat ondertussen wel gebeurde, en dat de opheffing van het inreisverbod aldus geen afbreuk doet aan de wettigheid van een beslissing tot weigering van verblijf op basis van de openbare ordefeiten gepleegd door de betrokkene.

Overeenkomstig de bepalingen van art. 45, §2 dienen de beslissingen waarin art 43 wordt aangehaald als rechtsgrond, in overeenstemming te zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd te zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van het familielid van de burger van de Unie moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormen voor het fundamenteel belang van de samenleving. Motiveringen die los staan van het individuele geval op met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Gezien het recent karakter van de gepleegde feiten, de ernst ervan, alsmede de aard nl drugsfeiten. is het redelijk te stellen dat het ontzeggen van verblijf als wettelijke echtgenoot het gevolg is van het persoonlijk gedrag van betrokkene zelf waarvan een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving uitgaat. U t het vonnis dd. 20/02/2020 blijkt wel degelijk dat betrokkene's persoonlijke aandeel in het misdrijf aanzienlijk was. Het vonnis heeft als voorwerp verschillende feiten op meerdere data, gepleegd tussen 13/10/2018 en 22/06/2019. Tijdens de verhoren verklaarde betrokkene bovendien dat hij ongeveer twee jaar drugs verkocht heeft wat uiteindelijk langer is dan de période waarop de veroordeling gebaseerd is (Vonnis 2020/95 dd. 20/02/2020). In die zin is het redelijk te stellen dat mijnheer een recidivist is. Hij is dan wel niet herhaaldelijk veroordeeld voor gelijkaardige feiten waardoor het juridisch gezien niet over recidivisme gaat. Betrokkene wist wel degelijk dat de handelingen die hij stelde illegaal waren, hij heeft ze desalniettemin gedurende een tweetal jaar herhaaldelijk en met regelmaat gesteld, mede tegenover een minderjarige. Het ging in die période over het verhandelen van cocaïne. Het 'zakencijfer' van de handel waarvoor betrokkene is veroordeeld (en die dus beperkter in de tijd is. dan de tijdsspanne voor dewelke betrokkene bekentenissen heeft gedaan) wordt in het vonnis op 75.000 euro geschat. Het gaat dus allerminst om kleine hoeveelheden die werden verkocht. Bovendien is betrokkene ook veroordeeld omwille van import en export van psychotrofische stoffen, dit impliceert een internationaal aspect bij de handel. Met betrekking tot het herhaaldelijk karakter van de gepleegde feiten jegens de betrokkene stelt de Raad in arrest nr 280 157 van 16 november 2022: 'De vaststelling van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving in de zin van artikel 27. lid 2, tweede alinea van de richtlijn 2004/38 vereist in beginsel weliswaar dat bij de betrokken persoon een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar het kan ook zo zijn dat het enkele feit van het gedrag in het verleden voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28 en HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/116, K.V. en H.F.V.) (eigen onderlijning). In deze zin heeft ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 September 2011, nr. 8000/08, A A v Verenigd Koninkrijk, § 63).“ Verder stelt de Raad met betrekking tot het tijdsverloop van de gepleegde feiten jegens de betrokkene in ditzelfde arrest dd 16.11.2022. "Hoewel het tijdsverloop sinds het plegen van de strafrechtelijke feiten een gegeven is dat relevant is om te beoordelen of er sprake is van een bedreiging als bedoeld in artikel 27, lid 2, tweede alinea van de richtlijn 2004/38 (zie in die zin arrest van 11 juni 2015, Zh. En O., C-554/13, EU:C:2015:377, punten 60-62), kan de eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving inhouden (VvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/116. K V en H.F.V.)" (eigen onderlijning). In dit arrest volgt de Raad de betrokkene niet in zijn betoog in verzoekschrift dd 09.08 2022 tot nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20 dd 07.07.2022) dat de feiten te gedateerd zijn om te kunnen spreken van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. De Raad oordeelt in arrest dd 16.11.2022 dat de veroordeling van 2020 wegens drugsgerelateerde feiten een recente veroordeling betreft. Ze dateert immers van 20 februari 2020'. De Raad volgt de Dienst Vreemdelingenzaken in de redenering dat de aard en de ernst van de gepleegde feiten - namelijk drugsgerelateerde feiten - de beoordeling van een actuele bedreiging redelijk maakt (arrest nr 280 157 van 16 november 2022. p. 9): 'Dit is in casu ontegensprekelijk het geval. Verzoeker werd immers veroordeeld omwille van georganiseerde drugshandel 'met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van

deelname aan de hoofd- of nevenactiviteit van een vereniging betreft en dat, voor een deel van de feiten, het strafbare feit is gepleegd tegen een minderjarige ouder dan de leeftijd van 16 jaar voor een onbepaalde hoeveelheid cocaïne". De in punt 2.9 c) geciteerde overwegingen uit de bestreden beslissing vinden hun grondslag in het vonnis van 20 februari 2020 dat zich bevindt in het administratief dossier. Verzoeker spreekt ze ook niet tegen". De Raad stelt bovendien dat het uitblijven van nieuwe feiten jegens de betrokkene geenszins een voldoende bewijs is dat de bedreiging die van hem uitgaat niet langer actueel is, aangezien hij zich in een probatietraject bevindt: "Verzoeker toont met zijn eenvoudig betoog dat de door hem gepleegde feiten dateren van meer dan drie jaar geleden en dat hij sedertdien geen strafbare feiten meer heeft gepleegd, niet aan dat er in zijn geval niet kon worden geoordeeld dat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving betekent. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat verzoekers strafparcours nog niet ten einde is en hij onderhevig is aan een probatietraject, wat de kans reduceert dat hij nieuwe strafbare feiten pleegt" Om al deze redenen samen menen wij dat van betrokkene wel degelijk een werkelijke actuele en voldoende ernstige dreiging uitgaat voor de Belgische samenleving.

Deze beslissing wordt dan ook evenredig geacht, het familiale en persoonlijke belang van betrokkene wordt ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd.22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Betrokkene had moeten weten dat zijn gedrag zijn toekomst in België op het spel zou zetten, Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Gezien de reeds eerder vermelde overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van dewelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde (arrest 49.830, Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 22.04.2010).

In casu dient de evenredigheidstoets uitsluitend te geven over of de ernst van deze feiten een weigering tot het verblijfsrecht rechtvaardigen. met inachtneming van artikel 8 van het EVRM. Op 08.09.2020 diende het koppel S.K. en mevrouw R.P. een meldingsfiche voorgenomen huwelijk in en op 15.05.2021 trouwden zij met elkaar. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake. Van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie van mevrouw R. ten overstaan van de betrokkene werden geen bewijzen voorgelegd. Met een arbeidscontract bij de firma Van G. NV en loonfiches tot april 2023 toont zij immers aan dat ze financieel op haar eigen benen kan staan. Uit de databank van de sociale zekerheid, dolsis, blijkt dan wel dat de tewerkstelling dd 28.04.2023 tot een einde kwam, en de betrokkene liet na stukken aangaande eventuele nieuwe bestaansmiddelen in hoofdte van mevrouw R. toe te voegen, het arbeidsparcours van mevrouw R. volgens de dolsis-databank toont dat ze wel degelijk in staat is eigen bestaansmiddelen te genereren. Bovendien kan mevrouw R. als Belgische beroepsactieve onderdaan aanspraak maken op de dienstverlening van het sociale welvaartsbestel indien dit nodig zou zijn. Mevrouw is geboren en getogen in België waardoor het redelijk is te stellen dat zij ook een netwerk aan vrienden en familie heeft in België. Voor zover betrokkenen er dus zouden voor kiezen dat mevrouw haar verblijf in België verderzet, terwijl mijnheer het verblijfsrecht niet kan genieten in België, is dit wel degelijk een mogelijke optie. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene mentaal of fysiek niet in staat zou zijn om voor zichzelf te zorgen, noch blijkt dit betreffende de Belgische referentiepersoon. Dit hoeft geen afbreuk te doen aan hun gezinsleven/partnerrelatie, toch voor zover betrokkene en zijn partner ertoe bereid zijn voldoende inspanningen te leveren om dit gezinsleven op afstand te onderhouden. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon er toch zouden voor kiezen elders, maar gezamenlijk, hun gezinsleven verder te zetten gezien betrokkene het verblijfsrecht niet kan genieten in België is dit uiteraard ook een optie. Nergens uit het dossier blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden zijn betreffende mevrouw om dit mogelijk te maken. Doorslaggevend element in de evenredigheidstoets betreft het feit dat het gaat om een gezinscel bestaande uit twee volwassen personen, waarbij nog geen kinderen betrokken zijn. Het gaat om twee individuen die duidelijk in staat zijn om voor zichzelf te zorgen, zonder dat er objectieve stukken voorliggen die wijzen op een buitengewone afhankelijkheid van elkaar. Een ander argument betreft de jonge leeftijd van het echtpaar. Alles wijst erop dat het jonge koppel voldoende flexibel is om zich aan een nieuwe situatie aan te passen. Uit het rijksregister blijkt dat ze zowel als koppel en als individu flexibel zijn, zich op korte tijd op verschillende woonplaatsen in België hebben gevestigd (Vlaanderen en Wallonië), wat indicatie vormt voor een aanpasbaarheid aan een nieuwe woonomgeving en eventueel nieuwe taal. Indien mensen van verschillende nationaliteit een relatie hebben met elkaar, zal er altijd één van beiden in een 'vreemd' land moeten wonen, een andere taal moeten leren, in een ander land werk moeten zoeken, zich moeten integreren in een nieuwe omgeving, nieuwe vrienden moeten maken, enz Voor zover het koppel dus daadwerkelijk wenst samen te blijven om een regulier gezinsleven te hebben, in plaats van een lange afstandsrelatie, zal het aan de referentiepersoon zijn om zich aan te passen aan een nieuwe leefomgeving. Wat betreft de ouders van de betrokkene, mevrouw S.F. (RR [...]) en meneer S.A. (RR [...]), zij hebben een verblijfsvergunning in België. Er kan worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003,

Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot- Britannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen betrokkene en één van deze verwanten aantoon. Uit een toegevoegd uittreksel van de Kruispuntbank der Ondernemingen dd. 01/04/2022 blijkt dan wel dat betrokkene samen met zijn vader een zelfstandige activiteit opstartte op diezelfde datum, niets belet de vader om deze onderneming alleen verder te beheren. Gezien de huidige mogelijkheden tot afstandswerk en communicatietechnologie staat het betrokkene bovendien toe om - indien gewenst - vanuit het buitenland mee betrokken te blijven bij de uitbouw van de onderneming

Bijgevolg moet er geconcludeerd worden dat overeenkomstig art 43 van de vreemdelingenwet het verblijfsrecht geweigerd dient te worden om redenen van openbare orde en nationale veiligheid.

Krachtens artikel 43, § 2 (wet van 15.12.1980), houdt deze beslissing rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Zoals reeds eerder gesteld verblijft betrokkene sinds jaren in België, overeenkomstig het administratief dossier werd betrokkene voor het eerst aangetroffen in België op 18/07/2013, in het kader van gezinshereniging met zijn vader. Betrokkene kwam van Italië, alwaar hij duurzaam verblijfsrecht heeft bekomen. Niets belet betrokkene om zich terug in Italië te vestigen, al dan niet samen met zijn echtgenote. Betrokkene heeft sinds de intrekking van zijn verblijfsvergunning dd. 05/08/2015 op geen enkele wijze gepoogd zijn verblijf te regulariseren middels een verzoek tot internationale bescherming of een verblijfsaanvraag, waaruit blijkt dat hij niet de intentie had om een leven in de legaliteit op te bouwen in België. Vandaar dat zijn jarenlange verblijf in België niet beschouwd wordt als een beletsel voor het nemen van deze beslissing. Er kunnen geen rechten worden geput uit periodes van illegaal verblijf of uit verblijfsaanvragen die geen positief gevolg kenden.

Wat betreft zijn leeftijd dient te worden opgemerkt dat betrokkene nog jong is. Vandaar dat zijn leeftijd geen bezwaar vormt voor het nemen van deze beslissing.

Betreffende zijn gezondheidstoestand is ons niets ongunstig bekend. Bij de herhaalde gelegenheden tot hoorrecht heeft hij het geen enkele keer gehad over enige medische problemen, noch heeft hij dit spontaan naar voor gebracht nav deze aanvraag tot gezinshereniging. Het is dan ook redelijk te stellen dat er geen medische obstakels zijn tegen deze beslissing.

Mijnheer zijn gezinstoestand werd hierboven reeds uitgebreid beschreven, mijnheer is immers gehuwd met een Belgische en wenste verblijfsrecht in België op basis van dit huwelijk. De huwelijksband met de echtgenote wordt niet betwist, echter er wordt wel betwist dat dit gezinsleven in België zou moeten plaatsvinden, gezien het gevaar die van betrokkene uitgaat voor de openbare orde. Betrokkene kan samen met zijn vrouw beslissen hoe ze na het ontvangen van deze beslissing hun gezinsleven verder wensen in te richten gezien hij het verblijfsrecht niet heeft verworven. Er zijn verschillende mogelijkheden, ofwel kiezen ze ervoor een lange afstandsrelatie te hebben ofwel kiezen ze ervoor om zich gezamenlijk elders te vestigen alwaar mijnheer wel legaal kan binnenkomen en verblijven. Op termijn en nadat betrokkene bewezen heeft, desgevallend in eigen land of een derde land naar keuze, wel degelijk te kunnen wegblijven van de misdaad en in het bijzonder van drugstrafic, sluit niets uit dat ze alsnog op een latere datum dit gezinsleven wel degelijk samen kunnen gestalten in België.

Wat betreft zijn economische situatie weten we uit de stukken in het dossier dat mijnheer, zoals reeds eerder aangehaald, kennelijk een zelfstandige zaak heeft opgericht samen met zijn vader op 1.04.2022. In hoeverre de zaak intussen daadwerkelijke activiteiten heeft ontplooid is ons nog steeds niets voorgelegd. Gezien de oprichting van zeer recente datum is, is het echter redelijk te stellen dat de firma nog in de opstartfase zit waar alsdus eerder sprake is van investeren ipv daadwerkelijk inkomsten genereren. In die zin hoeft het niet verder zetten van de activiteiten in persoon in België evenmin een onoverkomelijke hinderpaal te zijn voor het nemen van deze beslissing.

Wat betreft zijn sociale en culturele integratie. Zoals reeds eerder aangehaald kan niet worden ontkend dat betrokkene reeds vrij lang in België verblijft, echter hij heeft dit verblijf niet aangewend om zich te integreren. Herhaalde drugsfeiten kunnen bezwaarlijk als een bewijs van integratie worden beschouwd. Van een verankering in België, tenzij dan in een misdadig milieu, kan dan ook geen sprake zijn. Betrokkene is er kennelijk in geslaagd een duurzaam verblijfsrecht te verwerven in Italië. Mogelijks heeft betrokkene dus wel nog een affiniteit met Italië.

In die zin moet wellicht ook de band met zijn land van oorsprong worden beoordeeld. Nergens in de achtereenvolgende hoorrechten heeft hij het daarover. Het enige wat we weten is dat hij voorafgaand aan het verblijf in België, een duurzaam verblijfsrecht heeft verworven in Italië. Hij heeft echter nooit de Italiaanse nationaliteit bekomen. Ter staving van zijn aanvraag legt hij wel degelijk een paspoort voor van Kosovo dat hij kennelijk in 2015 heeft bekomen. Gezien mijnheer indertijd samen met zijn ouders naar België is gekomen, er kennelijk nog contact mee heeft, alsook zijn broer. is het redelijk te stellen dat hij de taal van zijn land van origine nog machtig is en er nog enige affiniteit mee voelt. Als houder van de nationaliteit moet

hij er nog steeds welkom zijn. Hij is bovendien nog jong genoeg om zich makkelijk aan een nieuwe leefomgeving aan te passen, ongeacht of hij ervoor kiest naar aanleiding van deze beslissing tot weigering, terug te keren naar Kosovo. Italië of een ander derde land naar keuze.

Gezien al deze overwegingen wordt betrokkene aanvraag tot verblijf geweigerd overeenkomstig art 43, §1. 2° van de wet van 15.12.1980. Het Al dient te worden ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Premier moyen

Attendu que le requérant prend un premier moyen de la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ainsi que les articles 40ter, 43, 45 et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, ainsi que l'article 8 de la Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme et des libertés fondamentales, le principe général de bonne administration.

Que cette décision litigieuse se fonde sur plusieurs motifs.

Qu'il convient d'analyser ces différents motifs.

- La menace pour l'ordre public

Attendu que la décision litigieuse se fonde presque exclusivement sur la condamnation du requérant.

Que l'article 43 de la loi du 15 décembre 1980 dispose que «

Art. 43. § 1er. Le ministre ou son délégué peut refuser l'entrée et le séjour aux citoyens de l'Union et aux membres de leurs familles:

1° lorsqu'ils ont eu recours à des informations fausses ou trompeuses ou à des documents faux ou falsifiés, ou lorsqu'ils ont eu recours à la fraude ou à d'autres moyens illégaux qui ont contribué à l'obtention du séjour;

2° pour des raisons d'ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique.

§ 2. Lorsque le ministre ou son délégué envisage de prendre une décision visée au paragraphe 1er, il tient compte de la durée du séjour du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine. ».

Que l'article 45, §2 de la loi du 15 décembre dispose, pour sa part que «

§ 2. Les décisions visées aux articles 43 et 44bis doivent respecter le principe de proportionnalité et être fondées exclusivement sur le comportement personnel du citoyen concerné de l'Union ou du membre de sa famille.

L'existence de condamnations pénales antérieures ne peut à elle seule motiver de telles décisions.

Le comportement du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent pas être retenues. ».

Qu'il résulte de la lecture conjointe de ces deux dispositions que si la partie adverse entend refuser au requérant la délivrance d'un titre de séjour au motif qu'il représenterait une menace pour l'ordre public et la sécurité nationale, elle ne peut se contenter d'évoquer une condamnation antérieure, mais doit au contraire se livrer à un examen rigoureux et individualisé qui démontre que le requérant représente une menace suffisamment grave, réelle et actuelle pour la société et apprécier également l'existence, dans le chef du requérant, d'une cellule familiale sur le territoire nationale.

Attendu que force est de constater que la partie adverse ne fonde pourtant sa décision litigieuse et le fait que le requérant représenterait une menace pour l'ordre public que sur base du seul jugement prononcé par

le Tribunal Correctionnel près le Tribunal de Première Instance du Luxembourg, division marche en Famenne le 20 février 2020.

Que ce seul constat suffit à justifier l'annulation de la décision litigieuse pour violation des dispositions visées au moyen et plus particulièrement l'article 45 de la loi du 15 décembre 1980.

Que la partie adverse précise d'ailleurs, au sujet de ce jugement, citant de ce fait un arrêt de la Juridiction de Céans de 2022, que la menace représentée par le requérant serait actuelle dans la mesure où le jugement serait récent.

Qu'il convient d'avoir égard au fait que le jugement a été prononcé il y a plus de 3 ans et qu'il est relatif à des faits qui se sont terminés en 2019, soit il y a plus de 4 ans.

Que le requérant, depuis lors, est libre et a pu, comme il l'a d'ailleurs démontré, reprendre une vie normale en travaillant légalement, notamment comme associé actif d'une société.

Qu'il convient de souligner que le Tribunal Correctionnel près le Tribunal de Première Instance du Luxembourg, division marche en Famenne, Juridiction spécialisée pour connaître de telles infraction et seule à disposer du dossier répressif a considéré que le requérant ne représentait plus une menace pour l'ordre public et pouvait donc, nonobstant les infractions qui lui étaient reprochées, être laissé en liberté.

Qu'un dispositif probatoire lui a même été octroyé afin de favoriser sa réinsertion au sein de la société belge.

Qu'il ne fait aucun doute que si le requérant avait, alors, représenté une menace suffisamment grave, réelle et actuelle, seule une peine de privation de liberté ferme aurait pu être prononcée et ce afin de préserver la société du requérant.

Que tel ne fut pas le cas.

Que l'on ne peut dès lors pas remettre en cause le fait que le requérant, s'il ne représentait déjà plus à l'époque une menace suffisamment grave, réelle et actuelle pour la société ne la présente plus aujourd'hui, plus de 3 ans après le jugement et alors qu'il a démontré sa réinsertion professionnelle et familiale exemplaire.

Que dans une décision similaire, la Juridiction de Céans a décidé que « Toutefois, le Conseil observe que les seuls éléments relatifs à la condamnation pénale susmentionnée, ressortent de deux documents établis par les services du Service public fédéral Justice, datés des 19 et 21 août 2014, retraçant la situation pénale de l'intéressé, sans que le « caractère lucratif du comportement délinquant » du requérant y soit mentionné. Il estime en outre, à l'instar de la partie requérante, que dans la mesure où la condamnation du requérant - certes à une peine d'un an d'emprisonnement -, a été assortie d'un sursis de cinq ans pour la moitié, la partie défenderesse ne pouvait raisonnablement et « légitimement » en déduire que le comportement du requérant était d'une gravité telle, justifiant la fixation d'une interdiction d'entrée d'une durée de huit ans. Partant, à défaut d'autre précision, le Conseil estime que la motivation de l'acte attaqué ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre sur quels éléments la partie défenderesse s'est, dans le cas d'espèce, fondée pour considérer que le comportement personnel du requérant constituait, à la date de la prise de l'acte attaqué, « une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale ». (CCE, arrêt n° 153.983 du 6 octobre 2015).

Que dès lors, la partie adverse ne peut, sauf à violer les dispositions visées au moyen, en conclure que le requérant représente une menace grave, réelle et actuelle pour l'ordre public.

Que d'ailleurs, il respecte scrupuleusement le dispositif probatoire qui lui a été imposé. Ce qui démontre tant son intégration que sa bonne foi et l'absence de menace pour l'ordre public.

Attendu que la partie adverse argue ensuite, dans la décision litigieuse que le requérant serait récidiviste....

Que le jugement prononcé par le Tribunal Correctionnel ne fait nullement état de cela.

Que cette affirmation est dénuée de tout fondement et va manifestement à l'encontre des dispositions légales relatives à la récidive.

Que la partie adverse entend, en tenant de telles propos dans la décision litigieuse, accroître artificiellement la menace hypothétique que pourrait représenter le requérant.

Qu'une telle pratique apparait manifestement illégale et donc contraire aux dispositions visées au moyen.

-La famille du requérant

> Les principes

Attendu que droit à la vie privée et familiale est un droit fondamental protégé par l'article 8 de la CESDH et par l'article 22 de la Constitution.

Que L'article 8 de la CESDH dispose que :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

Que l'article 8 de la CESDH est une norme de droit supérieure, qui consacre un droit fondamental, dont les particuliers peuvent directement se prévaloir devant les autorités administratives et juridictionnelles en Belgique.

Qu'en effet, la Cour européenne des droits de l'homme a jugé que la simple présence physique d'une personne sur le territoire d'un État membre lui ouvrait le bénéfice de la protection garantie par la CESDH et ce, indépendamment de son statut¹.

Que l'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de « vie privée » et de « vie familiale ».

Qu'à cet égard, La Cour européenne des droits de l'homme considère que la « vie privée » est une notion large qui ne se prête pas à une définition exhaustive et qu'elle est principalement destinée à assurer le développement, sans ingérence extérieure, de la personnalité de chaque individu.

Qu'en effet, selon elle, il n'est « ni possible ni nécessaire de chercher à définir de manière exhaustive la notion de "vie privée". Il serait toutefois trop restrictif de la limiter à un "cercle intime" où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables ».

Que l'article 8 protège donc également les relations personnelles, sociales et économiques qui sont constitutives de la vie de tout être humain »⁷.

Que la « vie familiale » recouvre « un ensemble de faits et de réalités tout à la fois d'ordre biologique, sociologique, juridique et sociale » et que ce lien est « divers et diversifié ; lien avec les parents, avec le conjoint, avec les enfants, avec la fratrie, avec des amis,... »³.

Que la cour a ainsi rappelé que :

« [...] l'article 8 protège également le droit de nouer et entretenir des liens avec ses semblables et avec le monde extérieur et qu'il englobe parfois des aspects de l'identité sociale d'un individu [...]. Indépendamment de l'existence ou non d'une « vie familiale », l'expulsion d'un immigré établi s'analyse en une atteinte à son droit au respect de sa vie privée, C est en fonction des circonstances de l'affaire portée devant elle que la Cour décidera s'il convient de mettre l'accent sur l'aspect « vie familiale » plutôt que sur l'aspect « vie privée » (Üner, précité, § 59) »⁴.

Que lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée ou familiale est invoqué, le tribunal examine d'abord s'il existe une vie privée ou familiale au sens de la Convention, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué.

Que quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et familiale, Votre Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris⁵.

Que par ailleurs, l'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait.

Qu'en l'espèce, la Juridiction de Céans doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée.

Qu'a cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

Que la Juridiction de Céans a déjà rappelé que :

« S' il agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis, la Cour EDH admet qu'il y a ingérence et il convient de prendre en considération le deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Le droit au respect de la vie privée et familiale garanti par l'article 8 de la CEDH n'est pas absolu. Il peut en effet être circonscrit par les Etats dans les limites énoncées au paragraphe précité. Ainsi, l'ingérence de l'autorité publique est admise pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle soit inspirée par un ou plusieurs des buts légitimes énoncés au deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique pour les atteindre. Dans cette dernière perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte. »

Que l'on rappelle que la Cour européenne des droits de l'homme a énuméré les critères devant être utilisés pour l'appréciation de la question de savoir si une mesure d'expulsion était justifiée à l'égard des immigrants ayant subi une condamnation pénale.

Que ces critères sont les suivants⁶ :

- la nature et la gravité de l'infraction commise par le requérant ;
- la durée du séjour de l'intéressé dans le pays dont il doit être expulsé ;
- le laps de temps qui s'est écoulé depuis l'infraction, et la conduite du requérant pendant cette période ;
- la situation familiale du requérant.

Qu'elle a conclu, dans ce même arrêt (§60) que «/ensemble des éléments précités (paragraphe 57-59) doivent être pris en compte dans toutes les affaires concernant des immigrants établis censés être expulsés et/ou interdits du territoire à la suite d'une condamnation pénale ».

Que ces critères sont développés de manière constante dans la jurisprudence de la Cour Européenne des Droits de l'homme et notamment dans l'arrêt HAMIDOVIC c/ Italie.

Que compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CESDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique⁷, d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980, d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

Que ces exigences ont été en partie transposées dans la loi et plus particulièrement à l'article 23 §2 de la loi du 15 décembre 1980 qui expose que :

« § 2. IL est tenu compte, lors de la prise de décision, de la gravité ou de la nature de l'infraction à l'ordre public ou à la sécurité nationale qu'il a commise, ou du danger qu'il représente ainsi que de la durée de son séjour dans le Royaume.

Il est également tenu compte de l'existence de liens avec son pays de résidence ou de l'absence de lien avec son pays d'origine, de son âge et des conséquences pour lui et les membres de sa famille ».

> Le cas d'espèce

Attendu que le requérant entretient une relation amoureuse avec Madame R.P.

Que cette dernière est domiciliée [...], avec le requérant.

Qu'il se sont mariés en 2021 et sont toujours mariés actuellement.

Que la partie adverse ne conteste pas la réalité de la relation que le requérant entretient avec Madame R. ni la réalité de leur cellule familiale.

Que sur cette seule base, la décision litigieuse, en ce qu'elle affirme que les requérants n'auraient pas constitué une cellule familiale au sens de l'article 8 CEDH, viole les dispositions visées au moyen.

Que la partie adverse ne conteste pas non plus le fait que l'on ne peut envisager que Madame R. quitte la Belgique « Voor zover betrokkenen er dus zouden voor kiezen dat mevrouw haar verblijf in België verderzet (...)».

Que la partie adverse se borne à affirmer que le couple formé par le requérant et Madame R. pourrait se poursuivre à distance, Madame restant en Belgique tandis que le requérant retournerait au KOSOVO.

Qu'une telle affirmation apparait manifestement contraire aux dispositions visées au moyen.

Que l'on ne peut raisonnablement envisager que le requérant et sa compagne, encore jeunes comme le relève la partie adverse, fondent une famille alors qu'ils résident à plusieurs milliers de kilomètres de distance.

Que cela va à l'encontre du fondement même du mariage des requérants qui a été accepté et qui a pour vocation la création d'une communauté de vie durable.

Attendu que les parents du requérant résident également en Belgique où ils disposent d'un titre de séjour.

Que cet élément constitue une preuve supplémentaire de ce que le requérant a effectivement, en Belgique, créé une vie privée et familiale telle que protégée par l'article 8 CEDH.

Que ce lien étroit du requérant avec ses parents est par ailleurs matérialisé par le projet professionnel commun qu'ils entretiennent, puisque le requérant travail en qualité d'indépendant dans l'entreprise dont il est gérant avec son papa.

Attendu que l'absence de prise en compte de la situation familiale par la partie adverse a déjà été sanctionnée par la Juridiction de Céans, notamment dans l'arrêt n°167.719 du 17 décembre 2016 «Le Conseil estime donc, suite à un examen prima fade, que la partie défenderesse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance, et que la violation invoquée de l'article 8 de la CEDH doit dès lors être considérée comme sérieuse en ce que la décision attaquée n'est pas adéquatement motivée au regard de cette disposition. »

Que le requérant a, avec son épouse et ses parents, constitué une cellule familiale en BELGIQUE, puisque cela ressort expressément des éléments évoqués ci-avant.

Qu'il convient également d'ajouter à cela les nombreux amis, collègues que le requérant a rencontré depuis son séjour en Belgique et depuis qu'il travaille et avec lesquels il a également créé une vie privée.

Que la vie privée comprend notamment le droit de maintenir des relations qu'il a pu nouer depuis qu'il se trouve en BELGIQUE, avec des tiers.

Qu'ainsi, le requérant fait référence à un arrêt NIEM1ETZ c/ Allemagne du 16 décembre 1992, Série A, n° 251-B, page 33, § 29 suivi notamment par les arrêts HALFORD c/ Royaume-Uni du 27 juin 1997, où la Cour, tout en jugeant qu'il n'est «ni possible, ni nécessaire » de chercher à définir de manière exhaustive la notion de « vie privée » a jugé qu'il est trop restrictif de la limiter à un «cercle intime» ou chacun peut mener sa vie personne à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober dans une certaine mesure le droit pour l'individu de nouer, de développer des relations avec ses semblables, y compris dans le domaine professionnel et commercial.

Que dans l'arrêt JOSEPH, la Cour Européenne des Droits de l'Homme du 27 février 2014 (req. n°70055/10) a consacré, à toute personne faisant valoir une violation de l'article 8 CEDH, un droit à un recours effectif « La Cour considère que la requérante avait prima facie des griefs défendables à faire valoir devant les juridictions internes tant sous l'angle de l'article 3 que de l'article 8 de la Convention et que, par conséquent, l'article 13 s'applique ».

Que par conséquent, le requérant peut faire valoir, en vertu du droit à un recours effectif, tout moyen de nature à démontrer la réalité de l'existence de sa cellule familiale.

Que l'article 8 CEDH, tel qu'interprété par la Cour Européenne des Droits de l'Homme dans l'arrêt Hamidovic du 4 décembre 2012 (req. n°31956/05) protège la cellule familiale.

Que la Cour a exposé dans cet arrêt que les décisions prises par les Etats en matière d'immigration peuvent constituer une ingérence dans l'exercice du droit au respect de la vie privée et familiale telle que protégée par l'article 8 §1 CEDH, notamment lorsque les intéressés ont, dans l'état d'accueil des liens personnels ou familiaux suffisamment forts risquant d'être gravement affecté par la mesure d'éloignement.

Que dès lors les décisions litigieuses constituent manifestement une ingérence dans le droit au respect de la vie privée et familiale du requérant tel que consacré à l'article 8 CEDH.

Que cette ingérence n'est admise que si elle est proportionnée au but poursuivi.

Que tel n'est manifestement pas le cas en l'espèce.

Que si effectivement le requérant a été condamné dans le cadre d'un trafic de stupéfiant, il ressort de ce qui a été exposé ci-avant sous la première branche qu'il ne représente plus une menace pour l'ordre public et que la décision litigieuse porte atteinte de manière disproportionnée à la vie privée et familiale du requérant, laquelle n'est nullement contestée.

Que les liens du requérant avec la BELGIQUE sont indéniables et ne sont d'ailleurs en aucuns cas remis en question par la partie adverse.

Que sans conteste, refuser l'octroi d'un titre de séjour au requérant constituerait une violation manifeste des dispositions visées au moyen et notamment de l'article 8 CEDH.

Que la décision litigieuse viole également, en ce qu'elle ne prend pas en compte cette vie privée et familiale l'obligation de motivation formelle telle que prescrite par les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 ainsi que les articles 40ter, 43, 45 et 62 de la loi du 15 décembre 1980."

3.2. Artikel 43 van de vreemdelingenwet, dat aldus de juridische grondslag vormt van de thans bestreden weigeringsbeslissing, bepaalt als volgt:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of

andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf; 2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Artikel 43 van de vreemdelingenwet moet worden samen gelezen met artikel 45 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. (...)"

Artikel 43 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 27, eerste lid, van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn; zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2006- 2007, nr. 51-2845/001, 60-61 en memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 12 december 2016 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, *Parl. St.*, Kamer, 2016-2017, nr. 54-2215/001, 32-33). De *in casu* relevante onderdelen van artikel 45 van de vreemdelingenwet waren reeds eerder opgenomen in artikel 43, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, dat door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007) werd vervangen als volgt:

“2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene.

Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;”.

In de parlementaire voorbereidingen van de voormelde wet van 25 april 2007 wordt in dit verband het volgende gesteld: *“Als algemene regel blijft gelden dat de binnenkomst en het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, zoals blijkt uit artikel 27.1 van de richtlijn. De punten 1°, 2° en 3° van het artikel 43 blijven behouden: de richtlijn herneemt deze voorwaarden in respectievelijk artikelen 27.1, 27.2 en 15.2. Tegemoetkomend aan een opmerking van de Raad van State, wordt in het 2° punt het artikel 27.2 van de richtlijn geheel overgenomen.”* (Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2006-2007, nr. 51-2845/001, 61).

Artikel 45, § 2, eerste tot derde lid, van de vreemdelingenwet vormt dan ook de omzetting van artikel 27, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn.

De lidstaten dienen hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moeten de artikelen 43 en 45 van de vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof. Artikel 43 van de vreemdelingenwet laat het bestuur toe om het verblijf van een familielid van een burger van de Unie te weigeren, *“om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid”*. Uit de bewoordingen van de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof, en uit de bewoordingen van artikel 45, § 2, derde lid, van de vreemdelingenwet blijkt dat dit veronderstelt dat de Unieburger of zijn familielid door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De loutere vaststelling dat de betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt, volstaat op zich echter niet, aangezien het bestuur, zoals ook uitdrukkelijk blijkt uit artikel 45, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, bij zijn beoordeling het evenredigheidsbeginsel moet eerbiedigen. Dit beginsel vereist een billijke verhouding tussen enerzijds de door de bestreden beslissing voor verzoeker geleden nadelen en anderzijds de voordelen die in het licht van het nagestreefde doel van het algemeen belang aanwezig zijn, namelijk het herstel en/of de bescherming van de openbare orde.

De Raad benadrukt dat verweerder bij zijn beoordeling of een vreemdeling een gevaar voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid uitmaakt, over een zekere appreciatievrijheid beschikt. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoeker op 20 februari 2020 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank tot een gevangenisstraf van veertig maanden waarvan zes maanden met uitstel gedurende drie jaar en een verbeurdverklaring van een bedrag van 25.000 €. Verzoeker werd schuldig bevonden aan de verkoop, de levering, het vervoer, het bezit, import en export onder bezwarende titel of gratis van verdovende middelen (cocaïne) met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd als daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging en deels ten aanzien van een minderjarige boven de volle leeftijd van zestien jaar. Voormelde feiten vonden plaats tussen 13 oktober 2018 en 22 juni 2019. Op 1 april 2020 wordt verzoeker in vrijheid gesteld.

Verweerder wijst op het arrest *“Tsakouridis”* van het Hof van Justitie van 23 november 2010 waaruit blijkt dat georganiseerde drugshandel zeer ernstige feiten betreft die een bedreiging vormen voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Daarnaast wordt het arrest van de Raad van 16 november 2022 met nummer 280 157 geciteerd, waarin werd vastgesteld dat verzoekers veroordeling voldoende actueel is en dat de actualiteit van het gevaar voor de openbare orde daarenboven voortvloeit uit de aard en de ernst van de gepleegde feiten.

In het eerste middelonderdeel betoogt verzoeker dat de correctionele rechtbank op basis van het strafdossier oordeelde dat verzoeker niet langer een gevaar uitmaakt voor de openbare orde en hem derhalve een straf gaf met probatie-uitstel en hem in vrijheid stelde. Aangezien er reeds ten tijde van het vonnis van de correctionele rechtbank geoordeeld werd dat verzoeker geen gevaar uitmaakt voor de openbare orde, kan verweer drie jaar later niet het tegendeel voorhouden.

In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, verkreeg hij echter enkel probatie-uitstel voor een deel van zijn straf, namelijk zes van de veertig maanden. Uit de lezing van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg blijkt geenszins dat er werd geoordeeld dat verzoeker niet langer een gevaar voor de openbare orde uitmaakt. In tegendeel, in het vonnis wordt net gewezen op de ernst van de gepleegde feiten en de impact ervan op de maatschappij.

Het feit dat verzoeker in vrijheid werd gesteld niet lang na het vonnis van de correctionele rechtbank, staat evenmin in de weg dat verweerder alsnog vaststelt dat verzoeker een actueel gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Het staat het bestuur immers vrij om op grond van een eigen onderzoek een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die tot een veroordeling hebben geleid en op basis van deze feiten een beslissing te nemen inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Verzoeker merkt terecht op dat verweerder in zijn onderzoek de term "*recidivisme*" verkeerd gebruikt. Er blijkt immers niet dat verzoeker veroordeeld werd in staat van wettelijke herhaling. Verweerder stelt evenwel terecht vast dat verzoeker tussen 13 oktober 2018 en 22 juni 2019 op een voortdurende manier inbreuken pleegde op de drugwetgeving. Verzoeker verklaarde daarenboven zelf dat hij voor een langere periode drugs verkocht. Daarnaast wijst verweerder erop ook cocaïne verkocht aan een minderjarige en daarenboven betrokken was bij de import en export van drugs wat een internationaal aspect van de drugshandel impliceert. In het licht van zijn discretionaire bevoegdheid staat het verweerder vrij om deze elementen zelf te beoordelen en deze als zwaarwichtige te beschouwen. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing uitgebreid wordt ingegaan op het actueel gevaar voor de openbare orde en het persoonlijk gedrag van verzoeker, waarbij op pertinente wijze gewezen wordt op het recent karakter van de gepleegde feiten, de ernst en de aard ervan alsook op de zwaarwichtigheid van de veroordeling. Verweerder motiveert daarnaast over de persoonlijke belangen van verzoeker familiale en persoonlijke belangen, waarop verder zal worden ingegaan bij de bespreking van het tweede middelonderdeel.

Uit zijn betoog blijkt duidelijk dat verzoeker van mening is dat hij niet langer een actueel gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Hierbij voert hij nog aan dat hij sinds zijn vrijlating een normaal leven hervatte en werkt. Verzoeker verduidelijkt evenwel niet hoe deze elementen opwegen tegen de voormelde elementen van openbare orde. Er worden geen andere concrete elementen uiteengezet waaruit kan blijken dat verweerder bij de beoordeling van de openbare orde kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te werk is gegaan. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat verweerder zijn discretionaire bevoegdheid te buiten is gegaan.

Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.

3.3. In een tweede middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is evenwel niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Zoals reeds hoger werd vastgesteld, vormt verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde. In de bestreden beslissing wordt erkend dat verzoeker sinds 15 mei 2021 getrouwd is met zijn partner en met haar een gezinsleven onderhoudt. Verweerder motiveert echter dat verzoekers gezinsleven *in casu* ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde. Verzoeker diende te weten dat zijn gedrag niet ten goede zou komen voor het verwerven van een verblijfsrecht en een invloed zou hebben op zijn gezinsleven. Verweerder heeft zich niet beperkt tot deze vaststelling en motiveert verder

dat er geen sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie, dat er in alle redelijkheid gesteld kan worden dat de referentiepersoon een netwerk van familie en vrienden heeft waarop zij kan terugvallen en dat er geen beletselen voorliggen die erop wijzen dat het gezinsleven buiten België niet mogelijk is. Wat betreft dit laatste motief motiveert verzoeker dat er niet in alle redelijkheid verwacht kan worden van zijn Belgische echtgenote dat zij zich in Kosovo moet vestigen. Hij herhaalt dat zijn huwelijk werd ingeschreven en dat er werd aanvaard dat zij een duurzame partnerrelatie onderhouden. Het gegeven dat zijn echtgenote de Belgische nationaliteit heeft vormt op zich evenwel geen element dat toelaat te oordelen dat een gezinsleven alleen in België mogelijk is.

Wanneer personen die afkomstig zijn uit verschillende landen met elkaar wensen samen te wonen zal er steeds minstens één van de partners zijn land van herkomst dienen te verlaten. Verzoeker voert geen andere feitelijke beletselen aan waardoor een gezinsleven buiten België niet mogelijk zou zijn.

3.4. Wat betreft de gezinsband met verzoekers ouders wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, de reële banden tussen betrokkenen.

Verweerder erkent dat verzoeker samen met zijn vader een zelfstandige activiteit opstartte, doch wordt er gemotiveerd dat niets belet dat verzoekers vader deze onderneming alleen verderzet of dat verzoeker vanuit het buitenland betrokken blijft. Er liggen volgens verweerder geen andere elementen voor die wijzen op een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie. Verzoeker is het duidelijk niet eens met deze beoordeling. Door louter te herhalen dat hij wel degelijk een gezinsband onderhoudt met zijn ouders en een onderneming heeft met zijn vader, voert verzoeker echter geen concrete elementen aan die verweerders beoordeling weerleggen. Hij maakt niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn.

Het tweede middelonderdeel is niet gegrond.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT